

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Πενήντα Τρία

Προφητικά Οράματα Αποκαλύπτονται: Κατανόηση των Εσχάτων Ημερών μέσα από την Εμπειρία του Δανιήλ

Jeff Pippenger

2024-01-17

Όλοι οι προφήτες μιλούν περισσότερο για τις έσχατες ημέρες παρά για τις ημέρες στις οποίες έζησαν.

«Καθένας από τους αρχαίους προφήτες μίλησε λιγότερο για τον δικό τους καιρό παρά για τον δικό μας, ώστε η προφητεία τους να ισχύει για εμάς. “Ταῦτα δὲ πάντα συνέβαινον εἰς ἐκείνους τυπικῶς, καὶ ἐγράφησαν πρὸς νοθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τὰ τέλη τῶν αἰῶνων κατήντησαν.” 1 Κορινθίους 10:11. “Εἰς οὓς ἀπεκαλύφθη ὅτι οὐχ ἑαυτοῖς, ὑμῖν δὲ διηκόνουν αὐτά, ἃ νῦν ἀνηγγέλη ὑμῖν διὰ τῶν εὐαγγελισαμένων ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀποσταλέντι ἀπ’ οὐρανοῦ, εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι.” 1 Πέτρου 1:12.»

«Ἡ Ἁγία Γραφή ἔχει συσσωρεύσει καὶ ἔχει συνδέσει μαζί τους θησαυρούς της για αυτή την έσχατη γενεά. Όλα τα μεγάλα γεγονότα και οι επίσημες πράξεις της ιστορίας της Παλαιάς Διαθήκης υπήρξαν, και επαναλαμβάνονται, στην εκκλησία κατά τις έσχατες αυτές ημέρες.»
Selected Messages, βιβλίο 3, 338, 339.

Ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει τον λαό του Θεού, ο οποίος, κατά τις έσχατες ημέρες, έχει ανακαλύψει μέσω του προφητικού Λόγου ότι έχει διασκορπιστεί. Όταν αφυπνιστούν ως προς αυτό το γεγονός, καλούνται να εκπληρώσουν την προσευχή του Λευιτικού είκοσι έξι, καθώς και την προσευχή για να κατανοήσουν το τελευταίο προφητικό μυστικό που αποσφραγίζεται ακριβώς πριν κλείσει ο καιρός της δοκιμασίας, όπως αυτό παριστάνεται από την προσευχή του Δανιήλ στο δεύτερο κεφάλαιο. Εάν και όταν εισέλθουν στην εμπειρία του Δανιήλ, ο άγγελος Γαβριήλ θα τους αγγίξει, θα τους πληροφορήσει και θα τους μιλήσει, με σκοπό να τους δώσει «σοφία και σύνεση». Οι σοφοί είναι εκείνοι που «εννοούν» την «αύξηση της γνώσεως» όταν ένα προφητικό μυστικό αποσφραγίζεται.

Και με πληροφόρησε, και μίλησε μαζί μου, και είπε: Δανιήλ, τώρα εξήλθα για να σου δώσω σοφία και σύνεση. Στην αρχή των δεήσεών σου εξήλθε η προσταγή, και εγώ ήλθα για να σου το φανερώσω· διότι είσαι πολύ αγαπητός· γι’ αυτό κατανόησε το πράγμα και εννόησε το όραμα. Δανιήλ 9:22, 23.

Το όραμα το οποίο ο Δανιήλ καλείται να κατανοήσει είναι το όραμα «mareh» της εμφανίσεως. Ο Γαβριήλ δεν είχε ολοκληρώσει το έργο που του είχε ανατεθεί στο όγδοο κεφάλαιο, όταν του είχε δοθεί η εντολή να καταστήσει τον Δανιήλ ικανό να κατανοήσει το όραμα «mareh». Στο ένατο κεφάλαιο έχει επιστρέψει για να ολοκληρώσει την ερμηνεία. Στο ένατο κεφάλαιο, ο Δανιήλ δεν ζει πλέον στην περίοδο του βασιλείου της Βαβυλώνας, αλλά στην ιστορική περίοδο της Μηδοπερσικής αυτοκρατορίας.

Όταν ο Γαβριήλ διδάσκει τον Δανιήλ να «κατανοήσει το πράγμα» και να «προσέξει το όραμα», προσδιορίζει μια διαδικασία νοητικής διακρίσεως, την οποία επιθυμεί να ασκήσει ο Δανιήλ. Οι λέξεις που μεταφράζονται ως «κατανοήσει» και «προσέξει» είναι η ίδια εβραϊκή λέξη. Η λέξη είναι «bîyn» και σημαίνει να διαχωρίζει κανείς νοητικώς. Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «πράγμα» είναι «dabar» και σημαίνει «ο λόγος». Επομένως, ο Γαβριήλ πληροφορεί τον Δανιήλ, καθώς και εκείνους τους οποίους αυτός αντιπροσωπεύει στις έσχατες ημέρες, να ορθοτομούν τον λόγο της αληθείας.

Σπούδασον να παραστήσεις σεαυτόν δόκιμον εις τον Θεόν, εργάτην ανεπαίσχυντον, ορθοτομούντα τον λόγον της αληθείας. 2 Τιμόθεον 2:15.

Η λέξη «matter» χρησιμοποιείται επίσης από τον Δανιήλ στο δέκατο κεφάλαιο, πρώτο εδάφιο, όπου αποδίδεται τρεις φορές ως «thing».

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος Κύρου, βασιλέως τῆς Περσίας, ἀπεκαλύφθη πρᾶγμα εἰς τὸν Δανιήλ, οὗ τὸ ὄνομα ἔκαλεῖτο Βαλτασάρ· καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀληθινόν, ἀλλὰ ὁ ὄρισμένος καιρὸς μακρὸς· καὶ ἐνόησε τὸ πρᾶγμα, καὶ εἶχεν σύνεσιν τῆς ὁράσεως. Δανιήλ 10:1.

Στο εδάφιο, η λέξη «όραμα» είναι το όραμα «mareh» της εμφάνισης, και ο Δανιήλ είχε κατανόηση τόσο του πράγματος (ζητήματος) όσο και του οράματος («mareh»). Στο εδάφιο είκοσι τρία του κεφαλαίου εννέα, ο Γαβριήλ καθοδήγησε τον Δανιήλ να ορθώς διαιρέσει το ζήτημα και το όραμα, και στο εδάφιο ένα του κεφαλαίου δέκα έχει κατανόηση τόσο του ζητήματος (πράγματος) όσο και του οράματος («mareh»). Ο Γαβριήλ πληροφορεί τον Δανιήλ στο κεφάλαιο εννέα να αναγνωρίσει τη διάκριση (να ορθώς διαιρέσει) μεταξύ του ζητήματος και του οράματος. Το όραμα είναι το όραμα «mareh», και το «ζήτημα», ή το «πράγμα», είναι το όραμα «chazon».

Στο όγδοο κεφάλαιο τα δύο οράματα ταυτοποιούνται, και επισημαίνεται μία διάκριση, διότι ο Δανιήλ επιθυμούσε να κατανοήσει το όραμα «chazon», αλλά ο Γαβριήλ έλαβε εντολή να κάμει τον Δανιήλ να κατανοήσει το όραμα «mareh». Καθώς ο Γαβριήλ αρχίζει το έργο του να κάμει τον Δανιήλ να κατανοήσει το «πράγμα» και το «όραμα», πληροφορεί τον Δανιήλ να προσέξει ότι πρόκειται περί δύο διαφορετικών οραμάτων.

Και με πληροφορήσε, και μίλησε μαζί μου, και εἶπε: Ω Δανιήλ, τώρα ἐξήλθα για να σου δώσω σοφία και σύνεση. Στην αρχή των δεήσεών σου ἐξήλθε η προσταγή, και ἤλθα για να σου το φανερώσω· διότι εἶσαι σφόδρα αγαπητός· λοιπόν, ἐνόησε τον λόγο και κατανόησε την ὄραση. Εβδομήκοντα εβδομάδες είναι ὀρισμένες ἐπὶ του λαοῦ σου και ἐπὶ της αγίας πόλεώς σου, για να συντελεσθῆ ἡ παράβαση, και να γίνῃ τέλος των αμαρτιῶν, και να γίνῃ ἐξιλέωση για την ανομία, και να εἰσαχθῆ αἰώνια δικαιοσύνη, και να σφραγισθούν ἡ ὄραση και ἡ προφητεία, και να χρισθῆ ὁ Ἅγιος των αγίων. Γνώρισε λοιπόν και κατάλαβε, ὅτι ἀπὸ την ἔξοδο της προσταγῆς για να ἀποκατασταθῆ και να οἰκοδομηθῆ ἡ Ἱερουσαλήμ ἕως τον Μεσσία τον Ἄρχοντα θα εἶναι ἐπτὰ εβδομάδες και ἐξήντα δύο εβδομάδες· ἡ πλατεία θα οἰκοδομηθῆ πάλι, και το τείχος, μάλιστα σε καιροὺς θλίψεως. Και μετὰ τις ἐξήντα δύο εβδομάδες ὁ Μεσσίας θα ἐκκοπεί, ἀλλὰ ὄχι για τον εαυτό του· και ὁ λαὸς του ἀρχοντος που πρόκειται να ἔλθῃ θα καταστρέψῃ την πόλη και το ἁγιαστήριον· και το τέλος της θα εἶναι με κατακλυσμὸν, και ἕως το τέλος του πολέμου ἐρημώσεις εἶναι ὀρισμένες. Και αὐτὸς θα ἐπικυρώσῃ διαθήκη

με πολλούς για μία εβδομάδα· και στο μέσον της εβδομάδας θα παύσει τη θυσία και την προσφορά, και εξαιτίας της υπερεξάπλωσης των βδελυγμάτων θα την καταστήσει έρημη, έως τη συντέλεια, και το ορισμένο θα εκχυθεί επάνω στον ερημωτή. Δανιήλ 9:22–27.

Ο Γαβριήλ επιθυμούσε ο Δανιήλ να αναγνωρίσει ότι στοιχεία τόσο του οράματος «chazon» όσο και του οράματος «mareh» θα αντιπροσωπεύονταν στην ερμηνεία που του παρείχε. Η ερμηνεία επρόκειτο να αφορά και τα δύο οράματα, και ήταν ευθύνη του Δανιήλ να ορθοτομήσει το όραμα που αναφερόταν στην καταπάτηση του αγιαστηρίου και του στρατεύματος, από το όραμα που οδήγησε στην εμφάνιση του Χριστού στα Άγια των Αγίων στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Ο Γαβριήλ επισημαίνει ότι από το διάταγμα του Αρταξέρξη το 457 π.Χ. θα υπήρχαν τετρακόσια ενενήντα έτη που είχαν «αποκοπεί» από τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη του οράματος των εσπερών και πρωινών, το οποίο αφορούσε ιδιαίτερα τους Ιουδαίους. Στα εδάφια που μόλις παρατέθηκαν, η λέξη «καθορισμένος» αναφέρεται τρεις φορές, αλλά πρόκειται για δύο διαφορετικές εβραϊκές λέξεις, οι οποίες και οι δύο αποδίδονται ως «καθορισμένος» στα εδάφια. Η πρώτη φορά που αναφέρεται το «καθορισμένος» είναι στο εδάφιο είκοσι τέσσερα, και εκείνη η εβραϊκή λέξη είναι «chathak» και σημαίνει «να αποκόπτω».

Ταυτοποιεί ότι στον Ισραήλ δόθηκε μία δοκιμαστική περίοδος, η οποία άρχισε με το τρίτο διάταγμα του Αρταξέρξη και θα έληγε με τον λιθοβολισμό του Στεφάνου το έτος 34 μ.Χ. Τα τετρακόσια ενενήντα έτη «αποκόπηκαν» και αντιπροσώπευαν μία συντομότερη προφητική περίοδο εντός της μακρότερης προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Ο αριθμός «τετρακόσια ενενήντα» είναι σύμβολο δοκιμαστικού χρόνου, όπως μαρτυρεί ο Ιησούς.

Τότε προσήλθεν πρὸς αὐτὸν ὁ Πέτρος καὶ εἶπεν· Κύριε, ποσάκις θέλει ἁμαρτήσῃ εἰς ἐμὲ ὁ ἀδελφός μου, καὶ θέλω συγχωρήσῃ αὐτόν; ἕως ἐπτάκις; Λέγει πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· Δὲν σοι λέγω, ἕως ἐπτάκις, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις ἐπτά. Ματθαῖος 18:22.

Υπάρχει ένα τέλος στη συγχώρηση, και αυτό το τέλος αντιπροσωπεύεται από τον αριθμό «τετρακόσια ενενήντα». Τα «τετρακόσια ενενήντα» έτη αντιπροσωπεύουν μία περίοδο δοκιμασίας για τους Ιουδαίους από την απελευθέρωσή τους έως ότου γέμισαν το ποτήρι του χρόνου της δοκιμασίας τους με τον λιθοβολισμό του Στεφάνου. Τα «τετρακόσια ενενήντα» έτη συνδέονται επίσης με την κατάρα των «επτά καιρών» στο Λευιτικόν είκοσι έξι. Υπάρχουν μόνο δύο σημεία στη Βίβλο που αναφέρονται στο ότι η γη απολαμβάνει τα σάββατά της. Το πρώτο βρίσκεται στο Λευιτικόν είκοσι έξι.

Καὶ ἐὰν διὰ πάντα ταῦτα δὲν με ἀκούσητε, ἀλλὰ περιπατήτε ἐναντίον μου, τότε καὶ ἐγὼ θὰ περιπατήσω ἐναντίον σας μετὰ θυμοῦ· καὶ ἐγώ, αὐτὸς ἐγώ, θὰ σᾶς παιδεύσω ἐπταπλασίως διὰ τὰς ἁμαρτίας σας. Καὶ θὰ φάγητε τὰς σάρκας τῶν υἰῶν σας, καὶ τὰς σάρκας τῶν θυγατέρων σας θὰ φάγητε. Καὶ θὰ καταστρέψω τοὺς ὑψηλοὺς τόπους σας, καὶ θὰ κατακόψω τὰ εἰδώλά σας, καὶ θὰ ρίψω τὰ πτώματά σας ἐπάνω εἰς τὰ πτώματα τῶν εἰδώλων σας, καὶ ἡ ψυχὴ μου θὰ σᾶς βδελυχθῇ. Καὶ θὰ καταστήσω τὰς πόλεις σας ἐρήμους, καὶ θὰ φέρω τὰ ἁγιαστήριά σας εἰς ἐρήμωσιν, καὶ δὲν θὰ ὀσφρανθῶ τὴν εὐωδίαν τῶν θυμιαμάτων σας. Καὶ θὰ φέρω τὴν γῆν εἰς ἐρήμωσιν· καὶ οἱ ἐχθροὶ σας, οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ, θὰ ἐκπλαγοῦν δι' αὐτήν. Καὶ θὰ σᾶς διασκορπίσω μετὰ τῶν ἐθνῶν, καὶ θὰ σύρω ρομφαίαν ὀπίσω σας· καὶ ἡ γῆ σας θὰ εἶναι

ἔρημος, καὶ αἱ πόλεις σας ἐρείπια. Τότε ἡ γῆ θὰ ἀπολαύσῃ τὰ σάββατά της, καθ' ὅλον τὸν καιρὸν ποὺ θὰ κείται ἔρημος, καὶ ἐσεῖς θὰ εἴσθε ἐν τῇ γῆ τῶν ἐχθρῶν σας· τότε ἡ γῆ θὰ ἀναπαυθῆ καὶ θὰ ἀπολαύσῃ τὰ σάββατά της. Καθ' ὅλον τὸν καιρὸν ποὺ θὰ κείται ἔρημος, θὰ ἀναπαύεται· διότι δὲν ἀνεπαύθη ἐν τοῖς σαββάτοις σας, ὅταν κατοικοῦσατε ἐπ' αὐτῆς.
Λευιτικόν 26:27–35.

Ἡ τιμωρία των «επτὰ καιρῶν», στην οποία γίνεται αναφορά τέσσερις φορές στο εικοστό έκτο κεφάλαιο, υποδεικνύει ότι, όταν ο λαός του Θεού διασκορπισθεί, τότε η γη θα «απολαύσει τα σάββατά της». Ο Δανιήλ και οι τρεις ἄξιοι εἶχαν διασκορπισθεῖ στη γη των ἐχθρῶν, σε εκπλήρωση της κατάρας του Μωυσή, και ο διασκορπισμός των εβδομήντα ετών ἦταν ἓνα συμβολικό αντικειμενικό μάθημα του διασκορπισμοῦ των δύο χιλιάδων πεντακοσίων εἴκοσι ετών. Ἦταν ἓνα προφητικό αντικειμενικό μάθημα, παρόμοιο με τα τριάμισι ἔτη ξηρασίας του Ηλία κατά τον διωγμὸ της Ιεζάβελ. Εκείνα τα τριάμισι ἔτη αντιπροσώπευαν τριάμισι προφητικά ἔτη, τα οποία ισοδυναμούσαν με χίλια διακόσια ἐξήντα ἔτη παπικής κυριαρχίας ἀπὸ το ἔτος 538 ἕως το 1798. Τα εβδομήντα ἔτη ἦταν σύμβολο των «επτὰ καιρῶν», ὅπως ακριβῶς τα τριάμισι ἔτη ἦταν σύμβολο της ἐρήμου των χιλίων διακοσίων ἐξήντα ετών. Τα εβδομήντα ἔτη της αιχμαλωσίας του Δανιήλ, τα προσδιορισμένα ἀπὸ τον Ιερεμία, αντιπροσώπευαν «τετρακόσια ἐνενηντα» ἔτη.

Και ο Κύριος, ο Θεός των πατέρων αυτών, ἀπέστειλε πρὸς αυτούς διὰ των ἀγγελιαφόρων αὐτοῦ, ἐγειρόμενος πρῶτῃ καὶ ἀποστέλλων, διότι ἐσπλαγχνίζετο τὸν λαόν αὐτοῦ καὶ τὸν τόπον τῆς κατοικίας αὐτοῦ· αὐτοὶ ὁμῶς ἐχλεύαζον τοὺς ἀγγελιαφόρους τοῦ Θεοῦ, καὶ κατεφρόνουν τοὺς λόγους αὐτοῦ, καὶ κακομετεχειρίζοντο τοὺς προφήτας αὐτοῦ, ἕως ὅτου ἀνέβη ἡ οργὴ τοῦ Κυρίου κατὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ὥστε δὲν υπήρχε πλέον θεραπεία. Διὰ τοῦτο ἐπέφερε ἐπ' αὐτοὺς τὸν βασιλεῖα των Χαλδαίων, ὅστις ἐφόνευσε τοὺς νέους αὐτῶν διὰ μαχαίρας ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀγιαστηρίου αὐτῶν, καὶ δὲν ἐσπλαγχνίσθη οὔτε νέον οὔτε παρθένον, γέροντα ἢ τὸν κυρτωμένον ἐκ τοῦ γήρατος· πάντα παρέδωκεν εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ. Καὶ πάντα τα σκεῦη τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, τα μεγάλα καὶ τα μικρά, καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου, καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ βασιλέως καὶ των ἀρχόντων αὐτοῦ, πάντα ταῦτα ἔφερε εἰς Βαβυλώνα. Καὶ κατέκαυσαν τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, καὶ κατέσκαψαν τὸ τεῖχος τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ κατέκαυσαν διὰ πυρὸς πάντα τα παλάτια αὐτῆς, καὶ κατέστρεψαν πάντα τα πολύτιμα σκεῦη αὐτῆς. Καὶ ὅσους διεσώθησαν ἀπὸ τῆς μαχαίρας, μετήγαγεν εἰς Βαβυλώνα· ὅπου ἦσαν δούλοι εἰς αὐτόν καὶ εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ἕως τῆς βασιλείας τοῦ βασιλείου τῆς Περσίας· διὰ να ἐκπληρωθῆ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου διὰ στόματος Ἱερεμίου, εὐσώτου ἡ γη ἀπολαύσῃ τὰ σάββατα αὐτῆς· ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἐρημώσεως αὐτῆς ἐτήρει σάββατον, διὰ να ἐκπληρωθῶσιν εβδομήκοντα ἔτη. Ἐν δε τῷ πρώτῳ ἔτει τοῦ Κύρου βασιλέως τῆς Περσίας, διὰ να ἐκπληρωθῆ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ὁ λαληθεὶς διὰ στόματος Ἱερεμίου, διηγείρεν ὁ Κύριος τὸ πνεῦμα τοῦ Κύρου βασιλέως τῆς Περσίας, ὥστε ἐξέδωκε κήρυγμα εἰς ὅλον τὸ βασίλειον αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔθεσεν καὶ ἐγγράφως, λέγων· Οὕτω λέγει Κύρος βασιλεὺς τῆς Περσίας· Πάντα τα βασίλεια τῆς γῆς ἔδωκεν εἰς ἐμέ ὁ Κύριος ὁ Θεός τοῦ οὐρανοῦ· καὶ αὐτός με προσέταξε να οἰκοδομήσω εἰς αὐτόν οἶκον ἐν Ἱερουσαλήμ, ἥτις εἶναι ἐν Ἰούδα. Τίς εἶναι μεταξύ υμῶν ἐκ παντός τοῦ λαοῦ αὐτοῦ; Ὁ Κύριος ὁ Θεός αὐτοῦ ας εἶναι μετ' αὐτοῦ, καὶ ας ἀναβῆ. Β' Χρονικῶν 36:15–23.

Οι μόνες δύο αναφορές στη Βίβλο κατὰ τις οποίες ἡ γη ἀπολαμβάνει τα σάββατά της βρίσκονται σε σχέση με τὴν διασπορά τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ με τα εβδομήντα ἔτη τῆς αιχμαλωσίας, τα οποία

αντιπροσώπευαν ένα χρονικό διάστημα που θα επέτρεπε στη γη να απολαύσει τα σάββατά της. Το διάστημα αυτό ισοδυναμούσε με τον αριθμό των σαββάτων κατά τα οποία οι Ιουδαίοι δεν επέτρεψαν στη γη να απολαύσει ανάπαυση. Το ότι η γη αναπαύθηκε επί εβδομήντα έτη αντιπροσώπευε το σύνολο των ετών κατά τα οποία είχε διαπραχθεί η εξέγερση εναντίον της εντολής να επιτρέπεται στη γη να αναπαύεται. Απλή αριθμητική δείχνει ότι σε «τετρακόσια ενενήντα» έτη εξέγερσης θα υπήρχε σύνολο εβδομήντα ετών κατά τα οποία η γη δεν είχε αναπαυθεί.

Τετρακόσια ενενήντα έτη αποκόπηκαν από τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη, ως περίοδος δοκιμασίας για τους Ιουδαίους, και αυτά τα «τετρακόσια ενενήντα» έτη έχουν άμεση σύνδεση με τη διασπορά των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι.

Το όραμα του «chazon» περί της καταπατήσεως και το όραμα του «mareh» περί της εμφανίσεως στο τέλος δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών είναι διακεκριμένα μεταξύ τους, πλην όμως έχουν άμεση σύνδεση. Όπως συνέβη με τον Δανιήλ, ο λαός του Θεού οφείλει να ορθοτομεί τα δύο οράματα, ενώ συγχρόνως να αναγνωρίζει τη μεταξύ τους σύνδεση. Τα εβδομήντα έτη της αιχμαλωσίας, τα οποία οδήγησαν στα τρία διατάγματα που επέτρεψαν στους Ιουδαίους να επιστρέψουν και να ανοικοδομήσουν την Ιερουσαλήμ, αντιπροσώπευαν «τετρακόσια ενενήντα» έτη αποστασίας των Ιουδαίων εναντίον της διαθήκης που απαιτούσε να αφήνουν τη γη να αναπαύεται.

Όταν το τρίτο διάταγμα προσδιόρισε την ευκαιρία τους να επιστρέψουν και να ανοικοδομήσουν, τους δόθηκαν «τετρακόσια ενενήντα» έτη δοκιμαστικού χρόνου, καθώς δοκιμάζονταν επί το ίδιο χρονικό διάστημα κατά το οποίο η ανυπακοή τους είχε οδηγήσει στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ και στη διασπορά τους. Στο τέλος των δεύτερων «τετρακοσίων ενενήντα ετών», η ανυπακοή τους θα επέφερε για μία ακόμη φορά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και τη διασπορά τους μεταξύ των εθνών.

Η διασπορά της εβδομηκονταετούς αιχμαλωσίας προηγήθηκε από «τετρακόσια ενενήντα» έτη αποστασίας, και κατόπιν εκείνη η εβδομηκονταετής αιχμαλωσία ακολούθηθηκε από άλλα «τετρακόσια ενενήντα έτη» περαιτέρω αποστασίας.

Η πρώτη περίοδος των «τετρακοσίων ενενήντα» ετών, η οποία επέφερε τα εβδομήντα έτη αναπαύσεως της γης, είχε φθάσει στο τέλος της με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Στο τέλος των «τετρακοσίων ενενήντα» ετών που αποκόπηκαν από τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη, η Ιερουσαλήμ καταστράφηκε εκ νέου, διότι ο Ιησούς πάντοτε εικονογραφεί το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος.

Η εβδομηκονταετής αιχμαλωσία του κυριολεκτικού Ισραήλ στην κυριολεκτική Βαβυλώνα υπήρξε σύμβολο της διασποράς των «επτά καιρών», και η Αδελφή Γουάιτ προσδιορίζει ότι τα εβδομήντα έτη της αιχμαλωσίας του κυριολεκτικού Ισραήλ στην κυριολεκτική Βαβυλώνα υπήρξαν τύπος των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών αιχμαλωσίας του πνευματικού Ισραήλ στην πνευματική Βαβυλώνα.

«Η εκκλησία του Θεού επί της γης ήταν πράγματι σε αιχμαλωσία κατά τη διάρκεια αυτής της μακράς περιόδου ακατάπαυστης δίωξης, όπως ακριβώς οι υιοί Ισραήλ κρατούνταν αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα κατά την περίοδο της εξορίας». Prophets and Kings, 714.

Τα χίλια διακόσια εξήντα έτη, από το έτος 538 έως το 1798, ήταν τύπος των «επτά καιρών». Στο τέλος των εβδομήντα ετών, οι Ιουδαίοι επέστρεψαν για να αποκαταστήσουν και να ανοικοδομήσουν την Ιερουσαλήμ. Η επιστροφή τους κατά τη διάρκεια των τριών διαταγμάτων σημείωσε την αρχή (457 π.Χ.) των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών του οράματος «mareh», που οδήγησε στην εμφάνιση του Χριστού στα Άγια των Αγίων στις 22 Οκτωβρίου 1844. Τα τρία διατάγματα σημείωσαν την έναρξη της προφητικής περιόδου, και απαιτήθηκαν και τα τρία διατάγματα για να αρχίσει η προφητική περίοδος, μολονότι άρχισαν να επιστρέφουν και να ανοικοδομούν με το πρώτο διάταγμα του Κύρου.

«Στο έβδομο κεφάλαιο του Έσδρα βρίσκεται το διάταγμα. Εδάφια 12-26. Στην πληρέστερη μορφή του εκδόθηκε από τον Αρταξέρξη, βασιλιά της Περσίας, το 457 π.Χ. Αλλά στο Έσδρα 6:14 λέγεται ότι ο οίκος του Κυρίου στην Ιερουσαλήμ οικοδομήθηκε “σύμφωνα με το πρόσταγμα [“διάταγμα”, περιθώριο] του Κύρου, και του Δαρείου, και του Αρταξέρξη, βασιλιά της Περσίας”. Αυτοί οι τρεις βασιλείς, εκδίδοντας αρχικά, επαναβεβαιώνοντας και ολοκληρώνοντας το διάταγμα, το έφεραν στην τελειότητα που απαιτούσε η προφητεία, ώστε να σημάνει την έναρξη των 2300 ετών. Λαμβάνοντας το 457 π.Χ., τον χρόνο κατά τον οποίο το διάταγμα ολοκληρώθηκε, ως τη χρονολογία του προστάγματος, φάνηκε ότι κάθε επιμέρους στοιχείο της προφητείας σχετικά με τις εβδομήντα εβδομάδες είχε εκπληρωθεί.» The Great Controversy, 326.

Από το 1798 έως το 1844, οι τρεις άγγελοι της Αποκάλυψης εισήλθαν στην προφητική ιστορία, και όπως ακριβώς τα τρία διατάγματα σημάδεψαν την αρχή της προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, έτσι και οι τρεις εκείνοι άγγελοι σημάδεψαν την κατάληξη της προφητείας. Η προφητική περίοδος έληξε με την έλευση του τρίτου αγγέλου, ακριβώς όπως είχε αρχίσει με την έλευση του τρίτου διατάγματος, διότι ο Ιησούς πάντοτε ταυτίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος.

Οι Ιουδαίοι άρχισαν να επιστρέφουν υπό το πρώτο διάταγμα, και στην ιστορία του δευτέρου διατάγματος ολοκλήρωσαν τον ναό. Ο τρίτος άγγελος έφθασε στις 22 Οκτωβρίου 1844, και πριν από εκείνη την ημερομηνία οι Μιλλερίτες είχαν ολοκληρώσει τον πνευματικό ναό, τον οποίον είχαν εξέλθει από την πνευματική Βαβυλώνα για να ανοικοδομήσουν. Έπρεπε να ολοκληρωθεί, διότι στις 22 Οκτωβρίου 1844 ο αγγελιαφόρος της διαθήκης επρόκειτο να έλθει αιφνιδίως στον ναό του. Εκείνος ο ναός ήταν ο λαός των Μιλλεριτών, ο οποίος εισήλθε σε διαθήκη στις 22 Οκτωβρίου 1844, και τον οποίον ο Πέτρος προσδιορίζει ως ναό.

Και εσείς επίσης, ως λίθοι ζώντες, οικοδομείσθε οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιο, για να προσφέρετε πνευματικές θυσίες, ευπρόσδεκτες στον Θεό διά του Ιησού Χριστού. Α΄ Πέτρος 2:5.

Ο ναός των Μιλλεριτών οικοδομήθηκε από το 1798 έως το 1844, δηλαδή σαράντα έξι έτη, ή προφητικώς τρεις ημέρες, διότι ο Χριστός προσδιόρισε ότι απαιτούνται τρεις ημέρες για να ανεγερθεί ένας ναός.

Και το πάσχα των Ιουδαίων πλησίαζε, και ο Ιησούς ανέβη εις Ιεροσόλυμα, και εύρε εν τω ιερώ τους πωλούντας βόας και πρόβατα και περιστεράς, και τους αργυραμοιβούς καθημένους.

Και αφού έκαμε φραγέλλιον εκ σχοινίων, εξέβαλεν όλους εκ του ιερού, και τα πρόβατα και τους βόας· και έχυσε τα νομίσματα των αργυραμοιβών και ανέτρεψε τας τραπέζας· και είπε προς τους πωλούντας τα περιστερά· Σηκώσατε ταύτα εντεύθεν· μη κάμινετε τον οίκον του Πατρός μου οίκον εμπορίου. Και ενθυμήθησαν οι μαθηταί αυτού ότι ήτο γεγραμμένον· Ο ζήλος του οίκου σου με κατέφαγεν. Απεκρίθησαν λοιπόν οι Ιουδαίοι και είπον προς αυτόν· Τι σημείον δεικνύεις εις ημάς, επειδή πράττεις ταύτα; Απεκρίθη ο Ιησούς και είπε προς αυτούς· Χαλάσατε τον ναόν τούτον, και εν τρισίν ημέραις θέλω εγείρει αυτόν. Είπον λοιπόν οι Ιουδαίοι· Τεσσαράκοντα και έξ έτη ωκοδομείτο ο ναός ούτος, και συ εν τρισίν ημέραις θέλεις εγείρει αυτόν; Εκείνος όμως έλεγε περί του ναού του σώματος αυτού. Ιωάννης 2:13–21.

Η Αδελφή White επισημαίνει ότι, όταν ο αγγελιαφόρος της διαθήκης ήλθε αιφνιδίως στον ναό του, όπως παρουσιάζεται στο βιβλίο του Μαλαχία, η προφητεία είχε εκπληρωθεί όταν ο Χριστός καθάρισε τον ναό, όπως μόλις επισημάνθηκε στο απόσπασμα από τον Ιωάννη.

«Καθαρίζοντας τον ναό από τους αγοραστές και τους πωλητές του κόσμου, ο Ιησούς ανήγγειλε την αποστολή Του να καθαρίσει την καρδιά από τη μόλυνση της αμαρτίας,—από τις γήινες επιθυμίες, τις εγωιστικές ορέξεις, τις πονηρές συνήθειες, που διαφθείρουν την ψυχή. “Ίδού, εγώ αποστέλλω τον αγγελιαφόρον μου, και θέλει ετοιμάσει την οδόν έμπροσθέν μου· και εξαίφνης θέλει ελθεί εις τον ναόν αυτού ο Κύριος, τον οποίον σεις ζητείτε, και ο άγγελος της διαθήκης, τον οποίον σεις επιποθείτε· ιδού, έρχεται, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων. Αλλά τις δύναται να υποφέρει την ημέραν της ελεύσεως αυτού; και τις θέλει σταθή όταν αυτός φανή; διότι αυτός είναι ως πυρ χωνευτηρίου και ως σάπων καθαριστών· και θέλει καθήσει ως χωνευτής και καθαριστής αργύρου· και θέλει καθαρίσει τους υιούς του Λευϊ και θέλει καθαρίσει αυτούς ως χρυσόν και ως άργυρον, διά να προσφέρωσιν εις τον Κύριον προσφοράν εν δικαιοσύνη.” Μαλαχίας 3:1–3.» Η Επιθυμία των Αιώνων, 161.

Ο ναός στο δεύτερο κεφάλαιο του Ιωάννη χρειάστηκε σαράντα έξι χρόνια για να οικοδομηθεί, και ο Ιησούς είπε ότι θα ανήγειρε τον κατεστραμμένο ναό σε τρεις ημέρες. Από το 1798 έως το 1844 είναι σαράντα έξι έτη, και τούτο προσδιορίζει την έλευση των τριών αγγέλων (ημερών) της Αποκάλυψης δεκατέσσερα, οι οποίοι είχαν προτυπωθεί από τα τρία διατάγματα με τα οποία άρχισε η προφητεία των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Τα σαράντα έξι έτη είναι η περίοδος κατά την οποία ο Χριστός ανήγειρε τον Μιλλεριτικό ναό, διότι πριν από εκείνον τον καιρό το πνευματικό αγιαστήριο και ο πνευματικός Ισραήλ είχαν καταπατηθεί από την πνευματική Βαβυλώνα.

Όταν ο Χριστός καθάρισε τον ναό κατά το Πάσχα, στην αρχή της διακονίας Του, εκπλήρωνε την προφητεία περί του Αγγέλου της Διαθήκης, ο οποίος εξαίφνης έρχεται στον ναό Του, όπως εκτίθεται στον Μαλαχία. Στις 22 Οκτωβρίου 1844 ο Χριστός ήλθε εξαίφνης στον ναό Του, και Του είχαν χρειασθεί σαράντα έξι έτη για να ανεγείρει τον κατεστραμμένο ναό Του.

«Η έλευση του Χριστού ως του αρχιερέως μας στα Άγια των Αγίων, για τον καθαρισμό του αγιαστηρίου, όπως παρουσιάζεται στο Δανιήλ 8:14· η έλευση του Υιού του ανθρώπου προς τον Παλαιό των ημερών, όπως εκτίθεται στο Δανιήλ 7:13· και η έλευση του Κυρίου στον ναό Του, όπως προειπώθηκε από τον Μαλαχία, είναι περιγραφές του ίδιου γεγονότος· και αυτό επίσης παριστάνεται από την έλευση του νυμφίου στον γάμο, όπως περιγράφεται από τον

Χριστό στην παραβολή των δέκα παρθένων, στο Ματθαίος 25.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 426.

Η πρώτη αγανάκτηση έληξε το 1798, και το τέλος της τελευταίας αγανακτήσεως ήταν το 1844. Η αρχή της περιόδου των σαράντα έξι ετών, κατά την οποία ο Χριστός ανήγειρε τον Μιλλερικό ναό, απεικόνιζε το τέλος, διότι τόσο η αρχή όσο και το τέλος σημειώθηκαν από την κατάληξη της αγανακτήσεως του Θεού εναντίον του λαού Του, επειδή ο Ιησούς πάντοτε ταυτοποιεί το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος.

Θα συνεχίσουμε τη μελέτη μας της διδασκαλίας του Γαβριήλ προς τον Δανιήλ στο επόμενο άρθρο.

«Το βιβλίο της Αποκάλυψης πρέπει να ανοιχθεί ενώπιον του λαού. Πολλοί έχουν διδαχθεί ότι είναι σφραγισμένο βιβλίο, αλλά είναι σφραγισμένο μόνο για εκείνους που απορρίπτουν την αλήθεια και το φως. Οι αλήθειες που περιέχει πρέπει να διακηρυχθούν, ώστε οι άνθρωποι να έχουν την ευκαιρία να προετοιμαστούν για τα γεγονότα που τόσο σύντομα πρόκειται να λάβουν χώρα. Το Μήνυμα του Τρίτου Αγγέλου πρέπει να παρουσιαστεί ως η μόνη ελπίδα για τη σωτηρία ενός κόσμου που χάνεται.»

«Οι κίνδυνοι των εσχάτων ημερών είναι επάνω μας, και στο έργο μας οφείλουμε να προειδοποιήσουμε τον λαό για τον κίνδυνο στον οποίο βρίσκεται. Ας μη μείνουν αθίκτες οι επίσημες σκηνές, τις οποίες η προφητεία έχει αποκαλύψει ότι πρόκειται σύντομα να λάβουν χώρα. Είμαστε αγγελιοφόροι του Θεού, και δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Όσοι θα ήθελαν να είναι συνεργοί με τον Κύριό μας Ιησού Χριστό θα δείξουν βαθύ ενδιαφέρον για τις αλήθειες που βρίσκονται σε αυτό το βιβλίο. Με την πένα και με τη φωνή θα αγωνισθούν να καταστήσουν σαφή τα θαυμαστά πράγματα που ο Χριστός ήλθε από τον ουρανό να αποκαλύψει.» Signs of the Times, 4 Ιουλίου, 1906.